

Solo to Tokyo

Last July 18, I went to Japan as internship trip for about two weeks. As it was my very first trip to foreign country and also it was a solo trip, excitement and happiness were countless. Before you read my article, let me remind you something. I used to be a girl from country side of Myanmar and the only most developed place I know is Yangon city where now I am working. After reading my article, one might feel I am somewhat exaggerating about my experiences and feelings in Tokyo but they are, as a matter of fact, what I genuinely felt.

I arrived at the Narita airport in the early morning of July 19. Since I came out of the airport, I felt the cleanliness and silence of Tokyo city. Even though that was summer time in Tokyo, it was pleasant weather for me because I could feel less air pollution in Tokyo. Then, I bought a bus ticket from Limousine bus service and took bus to the **Unplan Kagurazaka** hostel, the place where my boss booked already for me during my stay in Japan. Since I took that bus, I noticed the precision of time in Japan. The bus showed up in the right time as they mentioned on the board and arrived to the destination in the time almost as they mentioned. That means, the transportation in Japan is very convenient with straight and clear roads and very less possibility traffic jam. The bus I took has the only one driver and you must be careful not even the sound to leak out of your earphones. On the way to my hostel, I started enjoying the breath taking scene of Tokyo and unique landmarks along the way. Tokyo is one of the world's iconic cities with the population of Tokyo metropolitan region is 36 million whereas the population of Tokyo prefecture is 14 million people. So, the city is quite sophisticated and crowded with busy people. Strangely, I found no dogs on the road which is very usual in public places of Yangon. Another thing that I noticed is people only walks on the pavements (sidewalks) and that amazed me because in Myanmar, even though people are supposed to walk on the pavements where, sadly, full with local vendors and private cars and we have to use the road to walk most of the times though it is dangerous.

After about one and half hour passed, I safely arrived to my destination and the place where I stayed is a hostel but it was unexpectedly very clean. The architecture is perfect, rooms and bathrooms are incredibly well designed to comfort. Hostel staffs are very outstanding, friendly and went out of the best way to find out answers to any questions they were unsure of. Plus they speak impeccable English. There is a café at the ground floor and on the upper floors are dormitory areas for visitors, mostly were the foreigners from different countries like me. Each dormitory room consists of very clean and smell good bedsteads which is sufficient for maximum 14 persons. But trust me, during my two weeks spending there, I heard not even a noise made by roommates. Even though they called it as a hostel, they serve light breakfast, provide shower gels, shampoo, conditioner and even the hair dryers in every shower room. Shower rooms are very clean and relaxing and dining room is very satisfying because there are fridge, microwave and other necessary kitchenware. There is also a lovely roof top patio where you can chill with your own foods and beverage. There are many interesting events like every week, you can join and gather happy memories with other travelers. Moreover, if you have time, you can even enjoy reading books or watching television or playing some games at the lobby with fine beers and new roommates. I really enjoyed staying there during my visit. That **Unplan Kagurazaka** hostel is the nicest hostel I had ever stayed. And **Kagurazaka** is a beautiful, and quiet neighborhood but walkable to Tokyo Dome and many train station access to get around the rest of Tokyo. I would recommend this hostel to anyone travelling to Tokyo.

Starting from the next day, I started to commute to the office and met very friendly colleagues. As for this trip to Japan, all I had to do is to make inspections of Tokyo's new developments in various places alone and do valuation assignments. It was a great challenge for me to do inspections in such a place where I know nothing about routes and transportation. However, I got a subway map and JR rail way Map (Ground Train) and my very respectful senior explained me so well how they are accessed to places. Those maps are very helpful for me and I understood quite well just in a day. Then, I started to plan on my own how to accomplish the inspections within a few days. That was very good experience of my internship and I had learnt main commercial areas of Tokyo. I must say I was able to reach about 20% of Tokyo within these two weeks.

Throughout my inspections, I had seen many high end buildings and developments of Tokyo including mixed used buildings, condominiums and offices. It was quite interesting that the buildings look so new like they just appeared yesterday. Actually, they have their own existed age but they looked amazingly new. Because of this, I realized the importance of building maintenance and renovation. Another thing I got from my inspection experiences is doing building inspection in Japan is so much saving time and independent. First, very good transportation system helped me to get the place that I want in a short time. Second, Japan is very transparent in gathering information and there are many reliable sources to gather the necessary information. I think those are the advantages of doing real estate business here. If Yangon could be transparent in gathering information like this in the future, I strongly believe the real estate market will come alive with many foreign investments and cooperation.

As much as many days here in Japan, I had spent many hours on trains. The trains in Japan are so clean, precise in time and surprised me with no dust on the train. As I could see the signs of each station where the train stops, I could stay calm and of course, I didn't want to look like a lost foreigner. So, I sat back and put the earphones on like Japanese do. The railway system in Japan is quite convenient and save time. The train could be stuck with people sometimes but I didn't feel any annoyance as there was very good air conditioning, people don't talk loud and they don't make phone calls on the train.

During my visit in Japan, one of the many things that surprised me is underground power cables. According to Japan's Construction and Transport Ministry, 7.3 percent of cables in Tokyo's 23 wards were laid underground as of March 2005. Most of the cables are buried safely underground so it is a lot safer than messy cables on the roads that we used to see and of course, it does not blot out a nice skyline view. Maintenance, servicing, reinstallation all could cost a lot and also to dig up roads and bury cables, but I think the significant purpose of making the power is less susceptible to outages during high wind thunderstorms or heavy rain. As we know, Myanmar uses aerial cable system and if we use underground cable instead, in my opinion, we will be able to reduce a lot of electricity shortage whenever there is heavy rain.

Another thing is safety: Japan is well-known among travelers as the safest country in the world. I think it is because of the culture and responsible society. I heard that in Japan Education System, kids have to learn manner and attitude first when they start attending schools. If someone does a bad thing, it is shown as a shame on their family name and ancestors. So, Japan is largely safe and many Japanese people tend to feel guilty in case of any mistake. Moreover, if you lose something in Japan, you are likely to get it back. The Lost and Found offices are there in every train station

and Police points are in every corner of the city. As for me, I had a lot of dinner parties with my colleagues and friends, I went back to hostel late at night many times. However, the street lights are everywhere and I didn't feel any insecurity and panic.

Another thing I would like to describe here is foods and convenience stores. . Foods from all over the world can be found here. It is obviously expensive comparing to our foods. Nevertheless, the taste and quality are excellent. Japanese foods are so delicious, fresh, healthy, clean and not so oily. No wonder why Japan has the highest life expectancy on the world's records. They eat very healthily and like cleanliness. As for me, I used to have allergy when I eat raw fish, I tried other delicious foods rather than sushi. Convenience stores and vending machines are there in every corner of the street, so you don't have to worry if you are thirsty or staving. But, you need to think first before you throw your garbage that it is a plastic or kitchen garbage or recycle such as newspaper. And have to put the trash in separated bin because there are many garbage bins at a place. After these experiences it might seem like Japan is an incredibly clean and eco-friendly country that is super keen on recycling.

Besides, I would like to talk about the manners and attitudes of Japanese people here. I was really inspired by the queuing system of Japanese people. In Japan, people always stand in line in escalators, restaurants, stores and every public places. No matter how busy they are, they don't mind to stand in the line. When the train stops at the station, those who have to come out from the train are the first priority and those who are going to take on the train stand patiently in the line and wait till all people are gone. I felt a bit sad as the view came up in my mind that every time the train comes, people fight each other just to get in and get off the train. I had suffered a lot because I used to take trains in Yangon. Also, people never cross the red light, even if you accidentally cross the road on the red light, cars wait and shows the sign to let you go. What a good understanding!

Japanese people, most importantly, they are very dutiful. They can isolate their work and personal life very well. For instance, when you go to a convenience store, the staff will say "welcome" or "hello" whenever a customer shows up at the door and "thank you" after every cash out. No matter how many people come and go, they will never lose their face and instead you will see the same hospitality and smile on their face. I felt like they respect what they are doing rather than they want to show respect to other people. Isn't it the most important thing we should keep in mind when we work?

Talking about the convenience, the country is already well- developed and apparently, everything is planned to be convenience. Toilets what they called "**washlets**" have sensors like once you open the toilet door, it cleans itself automatically and for the cleaning process, you only have to press the buttons. I am going to tell, once you try it you will never want to use a typical toilet ever again. The other side of convenience is Japanese People don't want to come out of their comfort zone. As a result of isolated country, the average Japanese can still have a good life without speaking English. Japanese people struggle to communicate in English. Therefore, they might think studying English is wasting their time. For me, I really had a hard time when I have to say something at the international airport because the staff wanted to communicate me in Japanese even though I tried to speak in English.

I am writing these things because I would like to share my thoughts and experiences from this trip. We all know that Myanmar is now in the rising time and it is really important to move forward without any failure. During my stay, I had learnt that Japanese people are so humble and respect to each other. Everyone takes their own responsibility and acquit it. They always follow the rules cooperatively and doing great at teamwork. Myanmar people might be better if we compare with the individual skills, however, we still need to maintain good team work skills because teamwork involves the interaction of individuals to a common purpose. On the way to success, it is not enough just trying to improve our individualism, we need to be united, punctual, have discipline, and respect each other. If Myanmar people could emulate them and behave like them, I believe Myanmar can be improved more systematically and advanced in human resources. The other thing I had learnt is I found that Japanese people are very satisfied with their lives as I mentioned above. They never think out of their comfort zone. My point is they have less eagerness for the future. This is Japan's matureness and I don't think it is a good fact. As Myanmar has promised future growth, everyone interests what the country's future would be and always have hope and eagerness to get the future like we want. If we could use this passion effectively and try out the best we can, I am sure Myanmar's future is in our hand.

Talking about myself, even though I worked hard in weekdays, I didn't fail to visit Tokyo's main attraction areas. Sometimes, my colleagues took me out after work for dinner and sometimes, for sightseeing. The other times, I spent my time wandering and observing new things alone. I had been to **Tokyo Station, Shibuya, Shinjuku, Asakusa, Akihabara, Ginza, Tokyo Dome city and Takadanobaba** where you can see many Myanmar people and Myanmar restaurants. I was lucky enough that my company supported me to enjoy amazing Skytree and wonderful Tokyo Disneyland. And also daytime trip to Nagoya by taking bullet train and I was able to visit Nagoya Castle and Toyota Museum. I went to the **Skytree** with my senior female colleagues and had unforgettable dinner on the high floor of the tower. The epic view from the **Skytree** gave me the feeling I had never had in my life. And **Tokyo Disneyland** is so beautiful, I didn't feel any tiredness under the hot sun because it was super fun. Tokyo didn't fail to amuse me in every second and I really had a great time.

As conclusion, that journey changed a lot of my perspectives. I travelled solo but I never felt alone. My boss and colleagues took care of me so well and Tokyo taught me a lot of things I'd never known in my life. I carried a lot of precious memories, happiness and experiences on the way back home. I was motivated, inspired and surrounded by good vibes. I don't know if this feeling will last forever. I don't know how long I'll be able to slow down. But I am ready for the new challenges of the future. I used to set goals for myself, now the unique one is accomplished. Yes, it was solo to Tokyo.

Tingar

Friday, 5:02 PM

8 Aug 2017

Yangon, Myanmar

တိုက်ပို့သို့ တစ်ကိုယ်တော် ခရီးစဉ်

ပြီးခဲ့တဲ့ ဂျူလိုင် ၁၈ရက်နေ့က ကျွန်မသည် တိုက်ပို့သို့ နှစ်ပါတ်ခန့် Internship ခရီးစဉ်ဖြင့် သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုခရီးစဉ်က ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံး ပြည်ပ ခရီးစဉ် ဖြစ်တာက တစ်ကြောင်း၊ တယောက်တည်းသွားရတဲ့ ခရီးစဉ်လည်းဖြစ်တာကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု နဲ့ပျော်ရွှင်မှု ကတော့ မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ဒီဆောင်းပါးလေးကိုမဖတ်ခင် စာဖတ်သူကို တစ်ခုတော့သတိပေးလိုပါတယ်။ ကျွန်မ၏ဇာတိသည် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့အညာဒေသပိုင်းကဖြစ်ပြီး အတိုးတက်ဆုံးနေရာဆိုလို့ကျွန်မ မြင်ဖူးသိဖူးတာကတော့ ကျွန်မအခု အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ တော်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရေးထားတဲ့ ဆောင်းပါးအရ စာဖတ်သူအနေနဲ့ ဖော်ပြထားတဲ့အကြောင်းအရာဟာ အနည်းငယ် ချဲ့ ကားရေးသားထားတယ်လို့ ထင်ကောင်းထင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဒါတွေဟာ တိုက်ပို့ ခရီးစဉ်အတွင်း ကျွန်မ အမှန်တကယ် ရရှိခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ နဲ့ ခံစားချက်တွေဖြစ်ကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုပါတယ်ရှင်။

ကျွန်မသည် Narita လေဆိပ်ကို ဂျူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့ မနက်စောစောမှာ ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ လေဆိပ်ကနေ စထွက်ထွက်ခြင်းပဲ တိုက်ပို့မြို့ တော်ရဲ့ သန့်ရှင်းမှုနဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကို ကျွန်မ စတင်ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက တိုက်ပို့မှာ နွေရာသီ ဖြစ်နေပေမယ့်လည်း လေထုညစ်ညမ်းမှု သိပ်မရှိလို့ ကျွန်မအတွက်တော့ သာယာတဲ့ ရာသီဥတုလို ပြောလိုရပါတယ်။ ထိုနောက် ကျွန်မ Limousine ဘတ်စ်ကား ဝန်ဆောင်မှုကနေ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ကျွန်မ သူဌေးက ကျွန်မလာရင်တည်းဖို့ ကြိုတင် ဘိုကင်လုပ်ထားတဲ့ UNPLAN KAGURAZAKA ဆိုတဲ့ အဆောင် ကို သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘတ်စ်ကားစီးလာတဲ့ က သတိထားမိတာကတော့ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ အချိန်တိုကျမှု ပါပဲ။ ဘတ်စ်ကားက မှတ်တိုင်မှာပြထားတဲ့ အချိန်အတိုင်းကွက်တိ ရောက်လာပြီး ကျွန်မဆင်းမယ့်နေရာကိုလည်း သူတို့ ဖော်ပြထားတဲ့ အချိန်နီးပါးရောက်ပါတယ်။ ပြောချင်တာကတော့ ဂျပန်နိုင်ငံက ဖြောင့်ဖြူး သန့်ရှင်းနေတဲ့လမ်းတွေနဲ့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အလွန်ကောင်းမွန်ပြီး လမ်းပိုက်ဆို့မှုဖြစ်နိုင်ခြေ အရမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်မစီးလာတဲ့ ဘတ်စ်ကားကတော့ ကား ဒရိုက်ဘာ တယောက်ပဲ ပါပြီး သီချင်းနားထောင်နေရင်တောင် နားကြပ်ထဲအသံ အပြင်ကို ထွက်မလာအောင် သတိထားရပါတယ်။ အဆောင်ကိုသွားနေတဲ့ လမ်းတလျှောက်လုံးမှာ တိုက်ပို့ရဲ့ ထင်ကရနေရာတွေနဲ့ ရင်သတ်ရှုမောဖွယ်မြို့ပြရဲ့ အလှကို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ တိုက်ပို့ဟာ ကမ္ဘာ့အထင်ကရမြို့ ကြီးထဲက တစ်ခုဖြစ်ပြီး တိုက်ပို့ နယ်နိမိတ် တစ်ခုလုံး အနေနဲ့ လူဦးရေ ၃၆ သန်းရှိပြီး တိုက်ပို့ပြည်နယ် အနေနဲ့ကတော့ လူဦးရေ ၁၄သန်းခန့်ရှိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း တိုက်ပို့ဟာ အရမ်းကို ခေတ်မီတိုးတက်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့လူတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေပါတယ်။ ထူးဆန်းတာတစ်ခုကတော့ ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ တွေ့ရလေ့ရှိတဲ့ လမ်းဘေး ခွေးတစ်ကောင်မှမတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ နောက်တစ်ခုသတိထားမိတာကတော့ လူတွေကဟာ လူသွားလမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပဲအေးဆေးစွာလမ်းလျှောက်ကြပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်မကို အံ့အားသင့်စေတယ် ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ဆီက လူသွားလမ်းတွေမှာ ပျံကျမျေးသည်တွေ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေက အပြည့်နေရာယူထားတော့ အန္တရာယ်များပေမယ့်လည်း လူတွေက လမ်းပေါ်တက်လျှောက်ကြရတယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ တစ်နာရီခွဲလောက်ကြာတော့ ကျွန်မတည်းမယ့် အဆောင်ကိုရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါအဆောင်ဟာ ကျွန်မမျှော်လင့်မထားရလောက်အောင်ကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေခဲ့တယ်။ အဆောက်အဦးရဲ့ တည်ဆောက်ထားပုံက အရမ်းသပ်ရပ်လှပပြီး ရေချိုးခန်းတွေက သက်တောင့်သက်သာရှိ အောင် သေချာ ဒီဇိုင်းဆွဲပြီး ဆောက်ထားတာတွေ့ရတယ်။ အဆောင်ဝန်ထမ်းတွေက အရမ်းထူးချွန်ပြီး ဖော်ရွေကြတယ်။ သူတို့မသိရင်တောင်မှ အကောင်းဆုံးကြိုးစားပြီး Customerတွေမေးလာသူကို စိတ်ရှည်ရှည်ရှင်းပြကြတာတွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က အင်္ဂလိပ်စကားကို ခြောက်ပစ်ကင်းသံလဲစင်ပြောနိုင်တယ်။ အဆောင်ရဲ့ မြေညီထပ်ကတော့ ကဖေးဖြစ်ပြီး အပေါ်အထပ်တွေကတော့ အလည်လာသူတွေ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားသားတွေအတွက် အဆောင်နေရာတွေဖြစ်တယ်။ အဆောင်အခန်းတွေက အရမ်းသန့်ရှင်းပြီး အိပ်ရာခင်းတွေက အနံ့ အသက် အရမ်းကောင်းတယ် တစ်ခန်းကို လူ၁၄ယောက် စာ ဆန်တယ်ပြီး တစ်ခန်းကို နှစ်ထပ်အိပ်ကုတင် ၇လုံး ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မနေခဲ့တဲ့ နှစ်ပါတ်လုံးတော့ အခန်းဖော်တွေရဲ့ ဆူညံသံဆိုတာလုံးဝမကြားခဲ့ရဘူး။ သူတို့ကတော့အဆောင်လို့ ပြောပေမယ့်လည်း မနက်စာ ကျွေးတဲ့ အပြင် ရေချိုးဆပ်ပြာ ခေါင်းလျှော်ရည် Conditioner ကအစ ဆံပင် ခြောက်စက် (Hair Dryer) အဆုံး ရေချိုးခန်းတိုင်းမှာ ထည့်ပေးထားတယ်။ ရေချိုးခန်းတွေက အရမ်းကို သန့်ရှင်းနေပြီးတော့ အဆောင်ရဲ့အများသုံးထမင်းစားခန်းတွေက အလွန်ကျေနပ်စရာကောင်းလှအောင်ကို ပြင်ဆင်ထားတာတွေ့ရတယ်။ ရေခဲသေတ္တာ၊ မိုက်ခရိုဝေ့နဲ့ တခြားလိုအပ်တဲ့ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းတွေထားပေးထားတယ်။ ပြီးတော့ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ကိုယ့်ဘာကိုယ်စားစရာသောက်စရာတွေသယ်သွားပြီး အပန်းဖြေနိုင်တဲ့ ပေါ့တီကိုလေးလည်းပါသေးတယ်။ တခြား ခရီးသွားဖော်တွေနဲ့ အတူတူ ဆင်နွှဲနိုင်မည့် Events တွေ ပျော်စရာတွေကလည်း အပါတ်တိုင်းလိုလို ရှိတယ်။ ပြီးတော့ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ဧည့်ခန်းမှာ တီဗွီပုံကြည့်မလား စာအုပ်ပဲဖတ်မလား ဂိမ်းပဲကစားမလား အကုန်လုပ်လိုရတယ်။ အဲဒီအဆောင်မှာတည်းရတာ တကယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မနေဖူးတဲ့ အဆောင်တွေထဲမှာ တော့ UNPLAN KAGURAZAKA ဆိုတဲ့ အဆောင်က အကောင်းဆုံးပဲ။ KAGURAZAKA ရပ်ကွက်ကလည်းအလွန် လှပပြီး တိတ်ဆိတ်တယ်။ မြို့လည်ခေါင်ဖြစ်တဲ့ TOKYO DOME ကိုလည်း လမ်းလျှောက်သွားလို့ ရပြီး တိုက်ပို့ရဲ့ ကျန်တဲ့ နေရာတွေကိုလည်း ရောက်နိုင်မည့် ရထားလမ်းကြောင်းတွေ ရှိတယ်။ တိုက်ပို့ကို ခရီးသွားဖို့ စဉ်းစားထားတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါအဆောင်မှာ တည်းဖို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကစပြီးတော့ ကျွန်မ ရုံးစတင်ပြီးတော့ အရမ်းဖော်ရွေတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီတခေါက်ခရီးစဉ်မှာ ကျွန်မလုပ်ရမယ့် အဓိကတာဝန်ကတော့ တိုက်ပို့ရဲ့ စီးပွားရေး အချက်အချာကျတဲ့ နေရာအသီးသီးမှာရှိတဲ့ ဖွံဖြိုး

တိုးတက်နေတဲ့အဆောက်အအုံအသစ်တွေကို လေ့လာရေးဆင်းပြီး တန်းဖိုးဖြတ်တဲ့Assignment တွေ ရေးပေးရတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အခုလို နေရာဒေသအသစ် လမ်းကြောင်းအသစ်တွေနဲ့ ဘာမှမရင်းနှီးတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးလုပ်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်မအတွက်တော့ကြီးမားတဲ့ စိန်ခေါ်မှုကြီးတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း တိုကျိုရဲ့ မြေအောက်ရထားမြေပုံနဲ့ JR လို့ ခေါ်တဲ့ မီးရထားမြေပုံတွေကို ပြရင်း ကျွန်မလေးစားရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ စိန်ခေါ်မှုက အဲဒါလမ်းကြောင်းတွေဘယ်လို အလုပ်လုပ်တယ် ချိတ်ဆက်ထားတယ်ဆိုတာကို သေချာရှင်းပြခဲ့ ပါတယ်။ အဲဒီမြေပုံတွေက ကျွန်မအတွက် တော်တော် အသုံးဝင်တယ်ပြောရမယ်။ ကျွန်မတစ်ရက်ထဲမှာပဲ တိုကျိုရဲ့ ရထားလမ်းကြောင်းတွေကို တော်တော်နားလည်သွားတယ်။ နောက်နေ့ ကစပြီး တော့ ကျွန်မရဲ့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးလုပ်ငန်းတွေကို ရက်အနည်းငယ်အတွင်းအပြီး သတ်နိုင်ရန် ကိုယ်ပါကိုယ် အစီအစဉ်စွဲပြီး သွားရောက်လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ ဒီ internship ရဲ့ အရမ်းကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုဖြစ်ပြီး နှစ်ပါတ်အတွင်းမှာ တိုကျိုရဲ့ ၂၀ရာခိုင်နှုန်းလောက်ကို ကျွန်မရောက်ခဲ့ပါတယ်။

စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးလုပ်နေစဉ် တလျှောက်လုံး ကျွန်မ တိုကျိုရဲ့ တန်းဖိုးမြင့် အဆောက်အအုံတွေ ရှေ့ပင်းမောတွေ mixed used အဆောက်အအုံတွေ ကွန်ဒိုတွေနဲ့ ရုံးအဆောက်အအုံတွေကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အဆောက်အအုံတွေဟာ မနေ့ တနေ့ ကမှ ပေါ်လာတဲ့ အတိုင်း အရမ်းကို သစ်လွင် ခမ်းနားနေတာကတော့ တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်။ အမှန်တော့ အဲဒီအဆောက်အအုံတွေမှာ သူ့ သက်တမ်းနဲ့ သူ ရှိပြီး ဆောက်ထားသည့်ကာလမှာ အလွန်ကြာနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဆောက်အအုံတွေကို ထိန်းသိမ်းမှု နဲ့ ပြုပြင်မွမ်းမံမှုရဲ့ အရေးပါပုံကို ကျွန်မသဘောပေါက်လိုက်တယ်။ နောက်တချက် ကျွန်မ သတိထားမိတာကတော့ ဂျပန်မှာ အဆောက်အအုံတွေကို အကဲဖြတ်စစ်ဆေးရေးလုပ်ရတာ အတော်လေးကို အချိန်ကုန်သက်သာပြီး စိတ်ပေါ့ပါးလွတ်လပ်ပါတယ်။ ပထမတစ်ခုပြောချင်တာကတော့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးစနစ်ပါ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး တအားကောင်းတော့ကျွန်မသွားချင်တဲ့ နေရာတွေကို အချိန်မီ တိတိကျကျရောက်ပါတယ်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ ဂျပန်ဟာ အိမ်ခြံမြေ သတင်းအချက်အလက်တွေနဲ့ပါတ်သတ်ပြီး အလွန်ကို ပွင့်လင်းမြင်သာမှုရှိပါတယ်။ ကိုယ်လိုအပ်တဲ့သတင်းအချက်အလက်ကို စုဆောင်းမှတ်သားနိုင်ဖို့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ Media Resources တွေအများကြီးရှိတာကိုတွေ့ရတယ်။ တကယ်လို့ အနာဂါတ်မှာ ရန်ကုန် အိမ်ခြံမြေ လုပ်ငန်းဟာ ဒီထက်ပွင့်လင်းမြင်သာမှုရှိမယ်ဆိုရင် မြန်မာ့အိမ်ခြံမြေရေးကွက် ဟာ နိုင်ငံခြားရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုတွေ ပူပေါင်းဆောင်ရွက်မှုတွေနဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး အသက်ဝင်လာမယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်။

ဂျပန်မှာ နေခဲ့သမျှ နေရက်တွေ များသလောက် ကျွန်မရဲ့ အချိန်တော်တော်များများဟာ ရထားပေါ်မှာ ကုန်ဆုံးပါတယ်။ ဂျပန်ကရထားတွေက အရမ်းသန့်ရှင်းပြီး အချိန်အင်မတန်မှ တိကျပါတယ်။ ရထားထဲမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ကို ဖုန်တစ်စက်မှ ရှိမနေတာ တွေ့ရတယ်။ ရထားတစ်ခါရပ်တိုင်း ဆင်းရမယ့်ဘူတာ တွေကို ဖော်ပြပေးနေတော့ စိတ်အေးလက်အေးပဲ ရထားစီးခဲ့ရတယ်။ ဒါပေါ့ ကျွန်မကလည်း လမ်းပျောက်နေ တဲ့နိုင်ငံခြားသားတယောက် ပုံစံပေါက်မနေချင်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် အေးဆေးတိုင်ပြီး ဂျပန်လူမျိုးတွေလိုနားကြပ်တပ်ပြီး သီချင်း နားထောင်နေလိုက်တယ်။ ဂျပန်က မီးရထား လမ်းစနစ်တွေက အတော်လေးကို အဆင်ပြေတာ တွေ့ရတယ်။ ရထားထဲမှာလည်း အဲဒီကုန်းလေ ကောင်းကောင်းရတယ် ပြီးတော့ ခရီးသည်တွေက စကားကျယ်ကျယ်မပြောကြဘူး တဖက်သားအနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ကျယ်လောင်စွာ ဖုန်း ဆက်တာတွေပဲတွေ့လည်း မလုပ်တာတွေ့ ရတယ်။

ကျွန်မဂျပန်ခရီးစဉ်အတွင်း ကျွန်မကို အံ့အားသင့်စေတာကတော့ မြေအောက် လျှပ်စစ်ကြေးနန်းကြီးတွေပဲ။ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးနှင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဝန်ကြီးဌာန အရ တိုကျိုရဲ့ ၂၃ မြို့နယ်လောက်က လျှပ်စစ်မီးကို မြေအောက်က သွယ်ယူစနစ်နဲ့ အသုံးပြုတာတွေ ရတယ်။ ကြေးနန်းကြီး အများစုကို ၂၀၀၅ခုနှစ် မတ်လပိုင်းကစပြီး မြေအောက်မှာ မြှုပ်နှံခဲ့တာဖြစ်တယ်။ မြေအောက်မှာ စနစ်တကျမြှုပ်နှံထားတဲ့ ကြေးနန်းကြီးတွေဟာ ကျွန်မတို့ မြင်နေကျဖြစ်တဲ့ လမ်းပေါ်က ဓာတ်တိုင်တွေ ဓာတ်ကြိုးတွေထက် အများကြီး အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ မြို့ပြရဲ့ အလှကိုလည်း မဖျက်တော့ဘူးပေါ့။ ထိန်းသိမ်းစရိတ်တွေ တစ်ဆင့်ခတွေ့ ဝန်တောင်မှ လမ်းတွေကို တူး ပြီး ဓာတ်ကြိုးတွေကိုမြှုပ်ရတာဆိုတော့ တော်တော်လေးကုန်ကျနိုင်ပါတယ် ဒါပေမယ့်လည်း သူ့ရဲ့ သိသာထင်ရှားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လေမှန်တိုင်းတိုက်တာမျိုး မိုးကြီးလေကြီး ကျတာမျိုးဆိုရင် တော်ရုံတော်ရုံ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပျက်တောက်တာမျိုး မဖြစ်နိုင်အောင်လို့ ပေါ့နော်။ ကျွန်မထင်တယ် ကျွန်မတို့ ဆီမှာသာ ဒီစနစ်ကို အသုံးပြုမယ်ဆိုရင် ဘာမဟုတ်တဲ့ မိုးလေးရွာတိုင်းမီး ခဏခဏ ပျက်မှာမဟုတ်တော့ဘူးလို့ ။

နောက်တစ်ခုကတော့ ဘေးကင်းမှုပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာမှာ ဘေးအန္တရာယ် အကင်းဆုံးနိုင်ငံအဖြစ် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသွား တွေကြားမှာ ကျော်ကြားပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အဲဒါဟာ သူတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ တာဝန်ယူတတ်တဲ့ လူ့ အဖွဲ့အစည်းကြောင့်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဂျပန်ရဲ့ ပညာရေးစနစ်မှာ ကလေးငယ်လေးတွေ ကျောင်းစတင်ပြီးဆိုရင် စည်းကမ်း အမူအကျင့် နဲ့ သဘောထား တွေကို အရင်ဆုံး သင်ကြားပေးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ မကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုရင် သူတို့ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်အတွက် ပါအရှက် ရစရာဖြစ်တယ်လို့ သူတို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဂျပန်ဟာ အလွန်စိတ်ချရတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်ပြီး လူတွေက ဘယ်လို အမှားမျိုးမလုပ် ကျူးလွန်ဖို့ ဝန်လေးကြတယ်။ ဒါအပြင် ဂျပန်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်ပြီးဆိုရင် ပြန်ရဖို့ အခွင့်အရေးများပါတယ်။ Lost & Found ရုံးတွေဟာ ဘူတာတိုင်းမှာလိုလိုရှိပြီး ရဲစခန်းတွေကလည်း မြို့ရဲ့ ထောင့်တိုင်းမှာရှိနေပါတယ်။ ကျွန်မအတွက်ကတော့ လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်တွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ညှိတိုင်းလိုလို ညစာစားပွဲတွေသွားပြီး အဆောင်ပြန်ချိန် ခဏခဏ ညည်နက်ပေမယ့်လည်း လမ်းမီးတွေက နေရာတိုင်းမှာလင်းထိန်းနေတဲ့ အတွက် စိတ်မလုံခြုံမှုတွေ ကြောက်စိတ်တွေပဲတွေ့တောင်မရှိခဲ့ ပါဘူး။

နောက်တစ်ချက်ပြောချင်တာကတော့ အစားအသောက်နဲ့ Convenience စတိုးတွေပါ။ တကယ့်ကလေးက အစားအစာမှန်သမျှ ဂျပန်မှာ ရနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အစားအစာတွေနဲ့ ယှဉ်ရင်တော့ ဈေးများတာပေါ့။ သို့ပေမယ့်လည်း အရသာနဲ့ကွာလတီကတော့ လုံးဝကောင်းမွန်ပါတယ်။ ဂျပန်အစားအစာတွေဟာ အရမ်း လတ်ဆတ်၊ ကျန်းမာရေးနဲ့လည်း ညီညွတ်ပြီး အရမ်းအရသာရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆီသိပ်မပါပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဂျပန်လူမျိုး တွေဟာ ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းမှာ အသက်အရှည်ဆုံး လူတွေဖြစ်နေတာ မထူးဆန်းမိတော့ပါဘူး။ သူတို့က တကယ်ကို ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်စွာစားပြီး အသန့်အပြန် အလွန်ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အသားငါးတွေကို အစိမ်းစားရင် Allegic ဖြစ်တတ်လို့ ဆူရိုကလွဲလို့ တခြား အရသာရှိတဲ့ ဂျပန်အစားအစာတွေကို စားခဲ့ရပါတယ်။ Convenience စတိုးတွေနဲ့ အလိုအလျောက် ဈေးရောင်းစက်တွေ ကနေရာတိုင်းမှာရှိတဲ့အတွက် ရေငတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိုက်ဆာတာပဲဖြစ်ဖြစ် ပူစရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း အမှိုက်ပစ်ခါနီးရင်တော့ ကိုယ်ပစ်မယ့်အမှိုက်ဟာ ဘာ အမျိုးအစားလည်းဆိုတာ အရင်ဆုံးစဉ်းစားဖို့ လိုပါတယ်။ မီးဖိုချောင်ကထွက်တဲ့အမှိုက်လား ပလတ်စတစ်လား သတင်းစာလုံးမျိုးrecycle လုပ်လို့ရတဲ့ အမှိုက်လားစသဖြင့်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အမှိုက်ပစ်ရမယ့်နေရာမှာသူ အမျိုးအစားနဲ့ သူ ခွဲခြားထားတဲ့ အမှိုက်ပုံးတွေ အများကြီးတွေ ရမှာဖြစ်ပြီး အမှိုက်ကို ခွဲခြားပြီး ပစ်ရတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအတွေ့အကြုံတွေအရ ဂျပန်ဟာ တော်တော်လေးသန့်ရှင်းပြီး Recycling အတွက် အလွန်စိတ်အားထန်သန့်တဲ့ Eco-Friendly နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်တယ် လို့ ယူဆမိပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ဂျပန်လူမျိုးတွေတဲ့စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းမှု နဲ့ သဘောထားကိုလည်းဖော်ပြချင်ပါသေးတယ်။ ဂျပန်လူမျိုးတွေရဲ့တန်းစီတဲ့အကျင့်ကို ကျွန်မတော်တော်လေး လေးစားမိပါတယ်။ သူတို့ဘယ်လောက်ပဲအလုပ်ရှုပ်နေပါစေ သူတို့ဘယ်နေရာမှာမဆိုတန်းစီဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး။ ဘာတာမှာဆိုရင် ရထားရပ်တာနဲ့ ရထားပေါ်က စင်းရမယ့်လူတွေက ပထမ ဦးစားပေးဖြစ်ပြီး အဲဒီလူတွေအကုန်ထွက်မသွားမချင်း နောက်တက်မညီလူတွေဟာ တက်ညီလက်ညီ တန်းစီပြီး စောင့်ကြပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်မ က ရထားစီးလေ့ရှိတာကြောင့် ရထားလာတာတဲ့ အခါတိုင်း ဆင်းတဲ့ လူတွေရော တက်မယ့်လူတွေရော လှည့်ကပ်တိုးပေး နေကြတဲ့ မြင်ကွင်းက အာရုံထဲ ပေါ်လာတော့ နည်းနည်းတော့စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဂျပန်မှာ လမ်းတိုင်းလိုလိုမှာ လမ်းကျဉ်းလေးပါမကျန် လူကူးမျဉ်းကျားတွေ ရှိပါတယ်။ ပြီးရင် ဒီကလူတွေက မီးနီမှာ လမ်းဖြတ်မကျကြပါဘူး။ အကယ်ရွှေ့ကူးမိသွားတယ်ဆိုရင်တောင် ဖြတ်သွားရမယ့်ကားကရပ်ပြီး ဆက်သွားဖို့စောင့်ပြီး အချက်ပြပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်တဲ့ နားလည်မှုလဲ။

ဂျပန်လူမျိုးတွေ အများစုကတော့ အရမ်းတာဝန်ကျေကြတယ်။ သူတို့က ကိုယ်ပိုင်ဘဝနဲ့ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း ခွဲခြားထားနိုင်တယ်။ ဥပမာဆိုရင်- Convenience စတိုးတစ်ခုထဲကိုဝင်လိုက်တာနဲ့ အရောင်းကောင်တာ ကဝန်ထမ်းတွေက “မင်္ဂလာပါ” “ကြိုဆိုပါတယ်” စတဲ့ နှုတ်ဆက်စကားတွေကို အပြုံးမပျက်ပြောပါတယ် ဝယ်ပြီးသွားရင်လည်း “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”ကို ဈေးဝယ်လာတဲ့ သူအား တလေးတစားပြောတယ်။ အဝယ် ကြိုက်သလောက်လာ မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘူး အချင်းချင်းလည်း အလုပ်နဲ့ မဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာ တွေ စကားပြောနေတာတွေမတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ကျွန်မကတော့ ဒါဟာ သူတို့ တခြားလူကို လေးစားမှုပြနေတာထက် သူတို့ လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို တလေးတစားလုပ်နေတယ်လို့ ပဲမြင်မိတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ အလုပ်လုပ်တိုင်း စိတ်ထဲမှာထည့်ထားသင့်တဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပဲမဟုတ်ဘူးလား။

အဆင်ပြေမှုအကြောင်းကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး နိုင်ငံတစ်ခုဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ အရာအားလုံးကို ပြည်သူတွေအတွက် အဆင်ပြေချောမွေ့အောင် လုပ်ထားတာ ကိုတွေ့ရတယ်။ Washlets လို ခေါ်တဲ့ အိမ်သာ တွေကို ဂျပန်မှာအသုံးများပြီး အိမ်သာတခါး စဖွင့်လိုက်တာနဲ့ sensor အလိုလိုပွင့်ပြီး အိမ်သာက သူ့ ပါသူ အရင်ဆုံးသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကိုယ့်ကိုစွဲကိုရှင်းဖို့အတွက်လည်း ပေးထားတဲ့ စလုပ်တွေ နှိပ်ပေးရုံပဲ။ ပြောရတယ် အဲဒီလို အိမ်သာမျိုးသုံးပြီးသွားရင် ရိုးရိုးအိမ်သာတောင်ပြန်သုံးချင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလို အစစအရာရာကို အဆင်ပြေအောင်လုပ်ထားတဲ့အတွက် ကျွန်မအမြင်အရ အားနည်းချက်ကတော့ ဂျပန်လူမျိုးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အဆင်ပြေနေတဲ့ အခြေအနေတွေကနေ ကျော်ပြီးမစဉ်းစားတာကိုတွေ့ရတယ်။ သီးခြား အောင်မြင်စွာ ရပ်တည်နိုင်တဲ့နိုင်ငံတစ်ခုအနေနဲ့ သာမန်ဂျပန်လူမျိုးတယောက်က အင်္ဂလိပ်လို မပြောတတ်လည်း ကောင်းမွန်တဲ့ ဘဝတစ်ခု အေးအေးဆေးဆေးရနိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူတို့တွေဟာ အင်္ဂလိပ်စာလေ့လာဖို့အတော် ခဲရင်းကြတယ်။ သူတို့ အတွက် အင်္ဂလိပ်စာလေ့လာတယ်ဆိုတာ အချိန်ဖြုန်းခြင်းတစ်ခုဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ နိုင်ငံတကာလေ့လာလိုနေရာမျိုးမှာ တောင် လေဆိပ်ကဝန်ထမ်းတွေကို နားလည်မှုလွဲမှာဆိုလို့ သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်လိုမေးခဲပေမယ့်လည်း သူတို့ က ဂျပန်လိုပဲ ပြန်ဖြေနေတာကိုတွေ့ရတယ်။

ကျွန်မဒါတွေကို ရေးရတဲ့ အကြောင်းအရင်းကတော့ ကျွန်မရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ အတွေးတွေကို ဝေမျှချင်လို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံးသိတဲ့ အတိုင်း ကျွန်မတို့နိုင်ငံဟာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ကိုရောက်နေပြီး အမှားအယွင်းကင်းကင်းနဲ့ ရှေ့ဆက်နိုင်ဖို့ အင်မတန်မှ အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်မဂျပန်မှာနေခဲ တဲ့ တလျှောက်လုံးမှာ ဂျပန်လူမျိုးတွေရဲ့ မိမိကိုယ်ကို နှိမ်ချတတ်တဲ့ စိတ်၊ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး အပြန်အလှန် လေးစားမှုရှိတာတွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ လူတိုင်းလိုလို ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေမွန်အောင်ထမ်းဆောင်တယ်။ စည်းကမ်းတွေကို တက်ညီလက်ညီလိုက်နာကြ ပြီး အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန်တော်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေနဲ့ တစ်ဦးချင်းစီ အရည်အချင်းကိုကြည့်ရင် ကျွန်မတို့ကသာကောင်းသာနိုင်ပါတယ် သို့သော်လည်း အဖွဲ့အစည်းနဲ့အောင်မြင် အောင်တက်ညီလက်ညီမခိုမကပ်ဘဲ လုပ်ဆောင်နိုင်မယ့် အရည်အသွေးကောင်းတွေတွေ့လိုအပ်နေပါသေးတယ်။ Teamwork ဆိုတာ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုနဲ့ မျှော်မှန်းထားတဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ရောက်တဲ့အထိ တက်ညီလက်ညီဆောင်ရွက်နိုင်မှုပဲဖြစ်တယ်။ တိုင်းပြည်တိုးတက်ဖို့အတွက် ကြိုးစားလျှောက်လှမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ

ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေပဲကောင်းနေရုံနဲ့ မရပါဘူး။ ကျွန်မတို့ စည်းလုံးကြရမယ်။ စည်းကမ်းရှိရမယ်။ အချိန်ကို လေးစားရမယ်။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးလေးစားမှာရှိရမယ်။ ကျွန်မတို့ သာ သူတို့ ဆီက ဒီအကျင့်စရိုက်လေးတွေကို အတုယူပြီး လုပ်ဆောင်နိုင်မယ်ဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံဟာ လူတွေရဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်မားပြီး စနစ်တကျ တိုးတက်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။ အခြားတစ်ခု ကျွန်မသတိထားမိတာကတော့ ဂျပန်လူမျိုးတွေဟာ သူတို့ရဲ့လက်ရှိ ဘဝအခြေအနေကို ကျေနပ်နေကြပြီး အနာဂတ်အတွက် စိတ်ပင်စားမှု စိတ်အားထက်သန်မှု သိပ်မရှိတာတွေ့ရတယ်။ ပြောချင်တာကတော့ ဂျပန်နိုင်ငံဟာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီးနိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အလျောက် နိုင်ငံက လူတွေက လက်ရှိအခြေအနေနှင့် ရောင်ရဲ တင်းတိမ်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံကတော့ ကတိပေးထားတဲ့ အနာဂတ်တွေ ရှိတဲ့ အတွက် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာကို လူတိုင်းလိုလို စိတ်ပင်တစားရှိကြတယ်။ လူတိုင်းမှာ မျော်လင့်ချက်တွေ ပြင်းပြတဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေရှိကြတယ်။ အဲဒီ စိတ်အားထက်သန်မှုတွေကို ကောင်းကောင်းအသုံးပြုပြီး အကောင်းဆုံးကြိုးစားကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ လိုချင်တဲ့ နိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ်က ကိုယ့်လက်ထဲမှာ လို ကျွန်မယုံကြည်တယ်။

ကျွန်မအကြောင်းကိုဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီနှစ်ပါတ်အတွင်း ရုံးဖွင့်ရက်တွေမှာ ကျွန်မ ရုံးတက်ပြီး အလုပ်ကြိုးစားလုပ်တယ်။ အားတဲ့ရက်တွေမှာတော့ တိုကျိုအနဲ့ ကျွန်မသွားချင်တဲ့နေရာတွေကို ရောက်အောင်သွားခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မရဲ့ စီနီယာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ညစာလိုက်ကျွေးရင်းဖြစ်ဖြစ် လျှောက်လည်ဖို့ ဖဲဖြစ်ဖြစ် ဂရုတစိုက်လိုက်ပို့ကြတယ်။ တခြားကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေမှာတော့ တယောက်တည်း အသစ်အဆန်းတွေ လေ့လာရင်း တယောက်တည်းရောက်တက်ရာရာ လျှောက်သွားခဲ့တယ်။ သမိုင်းဝင် Tokyo Station, Shibuya, Shinjuku, Asakusa, Akihabara, Ginza, Tokyo Dome city နဲ့ မြန်မာတွေ အများဆုံးနေထိုင်ကြပြီး မြန်မာစားသောက်ဆိုင်တွေ ရှိတဲ့ Takadanobaba ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ကို ကုမ္ပဏီက Skytree သွားဖို့ နဲ့ Tokyo Disneyland သွားဖို့ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ Nagoya ရဲတိုက်နဲ့ Toyota ပြတိုက်ရှိတဲ့ Nagoya မြို့တော်ကိုလည်း ကျည်ဆန်ရထားနဲ့ လည်ပတ်ခွင့် တစ်ရက်ရခဲ့တယ်။ Skytree အပေါ် ဆုံးအထပ်ကနေ တိုကျိုတစ်ခုလုံးကို မြင်ရတာဟာ ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ ခံစားချက်မျိုးရရှိခဲ့တယ်။ Skytree ရဲ့ အထပ်မြင့်မှာ ကုမ္ပဏီက စီနီယာမိန်းကလေးအဖွဲ့ နဲ့ ညစာအတူတူ စားခဲ့ပြီး ပျော်စရာ အချိန်လေးတစ်ခု ရရှိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ Tokyo Disneyland မှာ နေအရမ်းပူနေတာတောင် မပင်ပန်းနိုင်အောင် အရမ်းပျော်စရာကောင်းခဲ့တဲ့ အမှတ်တရတွေ ရရှိခဲ့တယ်။

နိဂုံးချုပ်နေနဲ့ ပြောချင်တာကတော့ ဒီခရီးစဉ်က ကျွန်မရဲ့ အတွေးအမြင်တော်တော်များများကို ဆန်းသစ်စေခဲ့တယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားခဲ့တယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်မအထီးကျန်တယ်လို့ လုံးဝမခံစားခဲ့ရဘူး။ ကျွန်မရဲ့ သူဌေးနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ကျွန်မကိုအရမ်းဂရုစိုက်ကြပြီး တိုကျိုက ကျွန်မဘဝမှာ မကြုံခဲ့ဘူးတဲ့အကြောင်းအရာအသစ်တွေအများကြီးကို သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ပြန်လမ်းဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အမှတ်တရတွေ ပျော်ရွှင်မှုတွေ နဲ့ ပြည့်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ ရှေ့ဆက်ရမယ့်လမ်းအတွက် အတွေးအမြင်အသစ်တွေ အင်အားအသစ်တွေရှိခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။ ဒီခံစားချက်ဟာ အမြဲ တည်မြဲမလား တော့ ကျွန်မမသိဘူး။ ဘယ်အချိန်မှာ အရှိန်ရပ်သွားမလဲ ဆိုတာလည်း ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အနာဂတ်ရဲ့ စိန်ခေါ်မှုအသစ်တွေအတွက်အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဆိုတာတော့ သေချာတယ်။ ကျွန်မဟာ ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို သတ်မှတ်ထားလေ့ရှိတယ်။ အဲထဲက အရမ်း ဖြစ်ချင်တဲ့ တစ်ခုတော့ ပြည့်ဝ သွားပြီ။ ဟုတ်တယ် အဲဒါက တိုကျိုကို တစ်ကိုယ်တော် ခရီးထွက်ခြင်းပဲ။

Tingar
8 Aug 2017
Friday, 5:02 PM
Yangon, Myanmar